Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 137 JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 19, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 19-го ЛИПНЯ 1997 р. Ч. 137 РІК CIV.

Боротьба зі злочинністю посилюється

Ужгород. — За перші шість місяців цього року кримінальний тиск на українське суспільство зменшився і більше стало виявлених економічних злочинів та випадків корупції, повідомила УНІАР, покликаючись на Міністерство Внутрішніх Справ.

Виїздна колегія МВС, яка підводила 15-го липня в Ужгороді підсумки за перше півріччя, стверджила, що порівняно з аналогічним періодом минулого року стало менше на 2 відс. загальних злочинів, на 4 відс. — в ділянці карного розшуку і на 10 відс. — найбільш важких злочинів. Повідомляючи про це на пресконференції, міністер внутрішніх справ Юрій Кравченко сказав також, що більш як удвічі зафіксовано злочинних проявів у кредитно-фінансовій сфері і на 20 відс. побільшало виявлених випадків хабарництва.

На засіданні, в якому брали участь усі начальники обласних управлінь та транспортової міліції України, відзначено також, що посилюється боротьба з верхівкою українського кримінального світу. Заарештовано 510 „авторитетів" і виявлено 400 злочинних угруповань (загалом 2,500 осіб), які вчинили понад 500 злочинів.

Міністер сказав також, що ведеться своєрідна „чистка" у рядах МВС, яка буде продовжена.

Ю. Кравченко визнав, що між міліцією і громадськістю немає належних стосунків. „Ми не програємо у боротьбі зі злочинністю, ми програємо у взаємовідносинах з населенням", — сказав він.

Колегія ствердила, що боротьба зі злочинністю ще недостатньо ведеться в 11 областях України.

Відбулася телефонічна розмова Л. Кучми і В. Черномирдіна

Київ (Р. Р.). — У четвер, 17-го липня, „Урядовий Кур'єр" поінформував про телефонічну розмову Президента України Леоніда Кучми з головою уряду Російської Федерації Віктором Черномирдіним.

Мова йшла про українсько-російські економічні відносини, перебіг виконання підписаних домовлень та хід виконання широкомаштабного договору між обома державами про дружбу і співробітництво.

Сторони домовилися про найшвидше усунення перешкод, які все ще трапляються і гальмують товарообмін між Україною і Росією. Домовлено також про взаємне погодження цін і податкових та митних ставок. З цією метою до Москви найближчим часом поїде українська урядова делегація, очолювана віцепрем'єр-міністром Сергієм Тигіпком.

Новий прем'єр буде слухняним

Київ. — Виглядає, що Президент Леонід Кучма нарешті має такого прем'єра, про якого давно мріяв — слухняного виконавця, без своєї власної думки і без властолюбних амбіцій, повідомили засоби масової інформації.

„Пустовойтенко ніколи не ініціював жодних ідей. Він слухняний чоловік", — сказала про нового голову Уряду Наталя Вітренко, голова Прогресивної Соціялістичної Партії України.

Як відомо, 16-го липня парламент 226 голосами затвердив Валерія Пустовойтенка, представника дніпропетровського „клану" і близького союзника Л. Кучми, новим прем'єром. Багато політичних аналітиків зазначають, що В. Пустовойтенко менш честолюбний, ніж його попередники Євген Марчук і Павло Лазаренко.

Є. Марчук був звільнений в травні минулого року, оскільки Президент почав вбачати в ньому серйозного конкурента, який приділяв більше уваги своїй політичній кар'єрі, ніж економічним реформам. П. Лазаренко зрезигнував 1-го липня у зв'язку з хворобою і в атмосфері звинувачень у корупції.

Для В. Пустовойтенка, сьомого прем'єра за шість років незалежности України, лідерство не характерне, згідно з колишнім Президентом Леонідом Кравчуком.

Деякі спостерігачі вважають, що прагматизм і брак властолюбства добре послужать новому прем'єрові, бо дозволять йому проводити реформи, вдаючись до непопулярних заходів і не турбуючись своїм політичним образом.

(Закінчення на стор. 3)

ЗСА погрожують Росії санкціями

Вашінгтон. — Адміністрація З'єднаних Стейтів Америки буде змушена припинити допомогу для Росії, якщо президент Борис Єльцин підпише недавно прийнятий російським парламентом проєкт закону про свободу совісти і про релігійні об'єднання.

Таким є зміст поправки до законопроєкту щодо закордонної допомоги, яку Сенат минулої середи схвалив 94 голосами проти 4.

Прийнятий Державною думою Російської Федерації закон покликаний регулювати появу нових для Росії релігійних об'єднань. Однак, на думку американського Сенату, росіяни запроваджують невиправдано гострі обмеження на діяльність релігійних організацій і це, властиво, є зазіханням на права людей. „Вони поставили поза законом більшість християнських релігій та організацій", — сказав про російських законодавців сенатор-республіканець Дон Никлс.

Раніше Сенат запропонував до проєкту про закордонну допомогу ще одну поправку, яка також приведе до зменшення допомоги для Росії, якщо Москва далі сприятиме будівництву атомового реактора в Ірані.

Американський законопроєкт передбачає надання в 1998-99 фінансо-

(Закінчення на стор. 3)

„Колюмбія" вернулася на землю

Ню Йорк. — Після 16-добового лету довкола Землі американський космічний корабель „Колюмбія" вернувся в четвер, о 6 год. 45 хв. ранку, зі залогою з семи осіб, додому.

Програма перебування в космосі була точним повторенням квітневої, коли через несподівані несправності „Колюмбія" змогла пробути в космосі замість 16 діб лише чотири і змушена була вернутися на землю. Згідно з висновками спеціялістів, теперішній політ відбувся вийнятково вдало і його програму виконано на понад 100 відсотків.

Як потвердив Доналд Томас, один з членів залоги, під час дослідницьких робіт вдалося дістати низку результатів, які матимуть величезне практичне значення.

Очолювала наукові дослідження Дженіс Восс, спеціяліст в ділянці аеронавтики та електротехніки, яка дотепер вже три рази літала на „шаттлах". Їй допомагали Майкл Гернгард і Доналд Томас. Крім них, на „Колюмбії" працювали вчені Роджер Кровч і Грегорі Лінтеріс. У складі залоги була ще одна жінка — летунка Сузан Стілл. Для командира корабля, підполковника військово-повітряних сил Джеймса Голселла це був четвертий політ.

„Колюмбія" є найстаршим кораблем з родини „шаттлів", тепер вона закінчила свою 23-тю експедицію.

Керівників України охоронятимуть згідно з законом

Київ (Р. Р.). — Тут у п'ятницю, 11-го липня, Верховна Рада України схвалила в першому читанні законопроєкт про державну охорону органів державної влади України та урядових осіб.

Документом встановлено порядок і механізми відносин та взаємодії між органами державної охорони і підрозділами Міністерства Внутрішніх Справ, Служби Безпеки, Прикордонних військ і Національної Гвардії. Затверджено список урядових осіб та об'єктів, які мають охоронятися. Зокрема, передбачено охорону Президента України, голови Верховної Ради, прем'єр-міністра, голів Конституційного і Верховного судів, першого заступника голови Верховної Ради, першого віцепрем'єра, міністра закордонних справ і генерального прокурора.

„За певних умов" законопроєкт передбачає і охорону народних депутатів України. Підлягають охороні приміщення Верховної Ради, Адміністрації Президента, Кабінету Міністрів, Конституційного і Верховного судів, а також споруди і транспортні засоби, які є в розпорядженні цих органів.

Охоронятиметься також керівники чужоземних держав і урядів та керівники міжнародних організацій під час перебування на території України.

Американські археологи працюють в Україні

Севастопіль, Крим. — Серед античних руїн історично-археологічного заповідника „Херсонес Таврійський" у Севастополі розгорнула табір українсько-американська експедиція, яку очолює професор Тексаського університету Джозеф Картер.

Під керівництвом цього відомого археолога американські студенти вивчають руїни римських укріплень II—III століть нашої ери. Проф. Дж. Картер запевнив, що американські вчені готові активно сприяти у створенні на території Херсонесу археологічного парку.

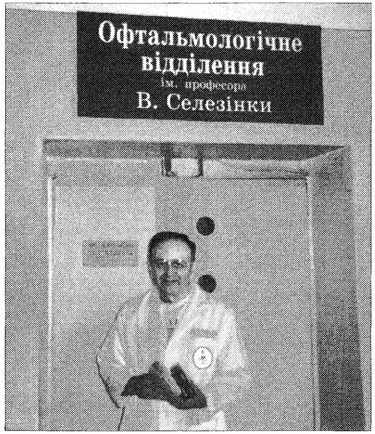
Тим часом на заповідник, історія якого пов'язана з діяльністю багатьох шанованих у всьому світі святих, претендує Українська Православна Церква Московського Патріярхату. Під час міжнародної конференції, присвяченої 2000-річчю Різдва Христового, було прийнято звернення до керівництва України з проханням передати Херсонес, де в 988 році дістав хрищення князь Володимир Великий-Красне Сонечко, Кримській епархії Московського Патріярхату, яка обіцяє відновити святиню і перетворити її в центр паломництва християн всього світу.

Невдовзі після того на гіпотетичному місці хрищення Володимира московські батюшки збудували каплицю, що викликало справедливі протести з боку Української Православної Церкви Київського Патріярхату. У заяві з цього приводу епархії УПЦ КП підкреслюється, що російське духовенство продовжує фальшувати історію християнства. УПЦ КП як національна Церква народу, що відроджується, висловилася категорично проти „передання Московському Патріярхатові національної святині, історично-археологічного пам'ятника світового значення".

Місяць ніяк не було досить

Ню Йорк (О. Кузьмович). — Хоча нам вже не раз приходилось писати про активність д-ра Василя Селезінки в його спеціяльності хворіб очей, і поміч, що він постійно дає пацієнтам з України, а особливо з Івано-Франківського, в якому був у травні-червні шостий рік підряд, то щойно тім разом після його місячного перебування в Україні маємо щастя зустрітися та послухати безпосередньо про його працю.

На столі появляються грубі альбоми світлин з лікарні ч. 2 у Івано-Франківському, яка є клінікою очних недуг, тепер в часі останнього перебування перезвано її клінікою ім. В. Селезінки, а Герольд Боханко, що тим разом поїхав з групою лікарів та медсестер, показує в гостинному домі Марії Йовик цілий фільм із перебування в Івано-Франківському, який дає нам ясну та повну картину цієї доброчинної акції.

Д-р В. Селезінка при вході до відділу лікарні його імени.

— Скажіть докторе, чому ви вибрали саме Івано-Франківське як осередок вашої помочі Україні?

— Це зовсім зрозуміле, я походжу із тих сторін, а радше мої батьки, тому і пацієнти згідтіля близькі моїм почуванням та моєму серці.

— Можна це добре зрозуміти, але як вдалося вам захопити до вашої акції тих чужинецьких лікарів, що рік-річно їздять тепер з вами?

— На це важко відповісти, але можливе, що просто бажання допомогти і усі ті складні випадки очних хворіб, що нам доводиться тепер лікувати. Пригадуєте чотири сестри Буряк, що були тут у нас минулого року із складною хворобою очей, яких ми оперували? Тепер в часі перебування в Івано-Франківському я закінчив їхнє лікування, вийнявши вложені в Каліфорнії пластикові рурки, і разом з д-ром Кіккавою, що допомагав мені їх оперувати.

— Скільки було тепер з вами лікарів та медсестер?

— Нас була група 14 осіб, в тому чотири лікарі та чотири медсестри, а Г. Боханко, який репрезентує Товариство ветеранів, поїхав з нами, щоб записати все на плівку і побачити, як ми виконуємо нашу медичну допомогу. Уявіть, крім мене, була ще лише одна медсестра українського походження, а всі інші — неукраїнці. Усі ми жили в

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ДОПОМІГ ВІЙСЬКОВИЙ ЖУРНАЛІСТ

ЛЬВІВ. — Тут в суботу, 5-го липня, у день відкриття багатонаціональних навчань „Кооперейтів нейбор-97" у Львівському військовому центрі розпочався умовний бій. Миротворці відбивали напад терористів. Під час чергового вибуху імітаційної зброї отримав поранення в груди грецький журналіст. Це зауважив начальник катедри журналістики військового відділу Державного Університету „Львівська Політехніка" полковник Сергій Горєвалов, який надав першу допомогу, заки прибули лікарі. Поранений опинився в центрі уваги світової преси і в численних інтерв'ю розповів, що життя йому врятував український журналіст.

ПЕРЕВІРЯЮТЬ НАЦІОНАЛЬНУ ГВАРДІЮ

КИЇВ. — Генеральна військова інспекція при Президенті 8-го липня розпочала комплексну перевірку Національної Гвардії України (НГУ), яка триватиме до 22-го липня. Перевірці підлягає Головне управління командувача, дві дивізії, гелікоптерна бригада і Харківський Військовий Інститут НГУ. Під керівництвом генерального військового інспектора Валерія Губенка група генералів і офіцерів визначить рівень боєздатности частин і підрозділів та проаналізує діяльність командування й органів управління.

УКРАЇНСЬКІ ЛІТАКИ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ В МІЖНАРОДНІЙ АЕРОВИСТАВІ

КИЇВ. — Пресова Служба Міністерства Оборони України повідомила, що шість бойових літаків МІГ-29 Військово-повітряних сил України візьмуть участь у міжнародних летунських виступах ІА Т-97 16–21-го липня на авіябазі ЗСА Фейрфорд поблизу Лондону, Великобританія. Це буде перший виступ за кордоном українських військових пілотів. Міжнародні летунські виступи присвячено 50-річчю військово-повітряних сил ЗСА. Українська делегація продемонструє також два важкі літаки Іл-76 і два винищувачі Су-27. Делегацію України очолить генерал-полковник Володимир Антонець. Другий виступ українських пілотів заплановано на 24-го серпня в Києві під час святкування Дня Незалежности України.

Л. КУЧМА ЗАПРОПОНУВАВ КОНСТИТУЦІЙНУ ПОПРАВКУ

КИЇВ. — Зустрічаючись з представниками 26 партій, президент Леонід Кучма запропонував внести поправку до Конституції, згідно з якою термін праці рад продовжився б від чотирьох до п'яти років. Він повторив свою пропозицію перенести вибори до Верховної Ради на один рік пізніше і провести їх одночасно з президентськими наприкінці 1999 року. Ідею щодо продовження уповноважень парламенту Президент висловив перший раз наприкінці червня — після того, як Верховна Рада із запізненням на півроку прийняла цьогорічний бюджет. На думку Л. Кучми, депутатам потрібно більше часу, щоб втілити в життя реформи. Учасники зустрічі погодилися також спільно підтримувати новий закон про вибори, який передбачає пропорційно-мажоритетну систему виборів, тобто новий парламент може формуватися наполовину за партійними списками.

МОЛОДИЙ РУХ РУХАЄТЬСЯ В ЕВРОПУ

КИЇВ. — Молодий Рух, молодече крило Народного Руху України, став повноправним членом Европейської демократичної спільноти, яка об'єднує молодь консервативних і християнсько-демократичних поглядів. Церемонія вступу відбулася на Кипрі під час конгресу спільноти. Повернувшись з форуму, голова Молодого Руху Вячеслав Кириленко сказав, що його організація здобула право голосу в цій европейській структурі разом з двома литовськими партнерами. „З післякомуністичного світу нас випередили лише молоді політики Естонії. Таким чином услід за [Народним] Рухом ми ведемо Україну до европейських структур", — сказав В. Кириленко. Конгрес погодився з пропозицією голови Молодого Руху провести у Києві семінар та засідання виконачого комітету спільноти.

ПЕРСОНАЛЬНА ПЕНСІЯ

КИЇВ. — Викладачеві факультету журналістики Київського Університету ім. Т. Шевченка Іванові Прокопенкові, який уже на пенсії, але і далі підтримує зв'язок з університетом і його вихованцями, призначено персональну пенсію. Відзначивши вагомий внесок І. Прокопенка у розвиток української журналістики, підготову національних кадрів, секретаріят Спілки Журналістів України встановив йому персональну пенсію в сумі 100 гривень на місяць, яку виплачуватиме Журналістичний Фонд України.

ФОРУМ НАЦІОНАЛЬНИХ ЕЛІТ

КИЇВ. — Тут відбулося засідання Організаційного комітету із заснування Форуму національних еліт. Учасники засідання запропонували концепцію „національної доктрини". Цю ідею підтримали такі відомі в Україні державні діячі, як віцепрем'єр Іван Курас, голова Ліберальної Партії Володимир Щербань, колишні прем'єри Віталій Масол та Вітольд Фокін, парламентаристи і підприємці. Форум передбачається провести восени цього року.

РУХ ЗА ВІДНОВЛЕННЯ СССР ЗУПИНЕНО

ДОНЕЦЬКЕ. — Донецьке обласне управління юстиції видало розпорядження, згідно з яким діючий з 1993 року в Донбасі рух за відродження СССР повинен самозупиститися до 10-го серпня. Правознавці керували тим, що завдання цієї „профспілкової" організації суперечать Конституції України. У протоколі перевірки записано, що організація „завдання своєї діяльности не виконала".

У СВІТІ

В ПІВДЕННІЙ частині Польщі збільшується число жертв руйнівної повені, яка почалася два тижні тому у висліді великих злив. Дотепер стихія вже забрала життя 43 осіб. Найтяжче становище склалося в Легніцькому воєвідстві, на південному заході країни, де на річці Одер, яка вийшла з берегів, поблизу міста Глогув, помічено велику нафтову пляму. В місті виникла небезпека епідемій. Згідно з попередніми підрахунками, шкоди від повеней перевищили 1.3 бл. дол.

У ВИФЛЕЄМІ, на західньому березі Йордану, відбувся похорон 16-річного палестинця Ашрафа Навадіса, якого ізраїльські вояки смертельно ранили під час чергової вуличної сутички між арабами та жидами. Під час одного палестинець, Ісса Шукаї, загинув від передчасного вибуху бомби, яку він мав намір підкласти в густо-населеному жидівському районі. У похороні І. Шукаї взяла участь терористична мусулманська організація Гамас. Її члени після закінчення жалобної церемонії спалювали ізраїльський та американський прапори і скандували: „Смерть Нетаняґу! Чекайте нас в серці Тель-Авіву!"

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН і секретар Департаменту оборони Вілліям Коген зустрінуться у найближчі дні, щоб остаточно вибрати заміну голові об'єднаних штабів генералові Джанові Шалікашвілі, який у жовтні цього року відходить у резерву. В. Коген вже пропонував Президентові три чи чотири кандидатури на цей високий в американській армії пост. Телевізійний канал Сі-Бі-Ес нюз повідомив, що цей пост, скоріше за все, займе генерал Генрі Шелтон, який тепер командує спеціяльними формаціями у Тампі.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ остаточно скасувала будь-яке фінансування для організації Національний фонд сприяння мистецтву. Однак Сенат з цього приводу має цілком протилежну думку. Голова сенатської комісії в питаннях праці і трудових ресурсів Джім Джеффердс, республіканець зі стейту Вермонт, вніс на розгляд комісії законопроєкт, який дозволить виділити для згаданого фонду 175 млн. дол. на 1998 рік. Це майже на 40 млн. дол. більше, ніж пропонував Президент Билл Клінтон. Національний фонд сприяння мистецтву консервативні діячі гостро критикували за відверту зневагу деяких мистців до релігії та моралі.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486.
UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

На черзі — ратифікація рішення про поширення НАТО

Прийняття до НАТО трьох нових членів з числа післякомуністичних країн — Польщі, Чехії, Мадярщини — крім політичного матиме й неабияке економічне значення, а це ще раз підтверджує думку про те, що НАТО завжди був чимось більшим, ніж звичайним військовим союзом. Судячи з думок, висловлених кілька днів тому заступником секретаря Державного департаменту ЗСА Стюартом Айзенстадтом, поширення НАТО створить можливості для успішного інвестування в економіки, насамперед, згаданих країн. На думку С. Айзенстадта, зміцнення військового союзу ще більше зміцнить ролю З'єднаних Стейтів Америки в структурі европейської безпеки. Зростуть також перспективи американського бизнесу. "Присутність 100,000 вояків у Европі, — сказав С. Айзенстадт, — творить значиму силу. Але є ще важливіший чинник. Ця присутність дає відчуття стабільности та безпеки. Відіграємо ролю, якої інші країни виконати не можуть".

Однією з форм допомоги середньо-европейським країнам могло б також стати зменшення митних тарифів, хоч це потребувало б відповідного рішення Конґресу ЗСА, яке наразі ніхто не плянує. Сьогодні темпи економічного зростання кандидатів на вступ до НАТО є найшвидшими в Европі. Нагодою для провадження підприємництва є також існуюча в тих державах постійна потреба розбудови інфраструктури і телекомунікації, охорона природнього довкілля тощо. Для всього цього, очевидно, потрібні більш ніж значні кошти, а тому кандидати на вступ у НАТО мусять звикнути до думки, що потрібно якомога більше ощадити, зокрема, в закупівлях модерних озброєнь. Судячи з усього (це зокрема підкреслює пресове агентство Ройтерс), жодна з трьох згаданих нових членів НАТО сьогодні не має надзвичайних фінансових резерв на модернізацію своїх озброєнь. Польща заморозила закуп зброї. Чехії, через брак грошей, Пентагон запропонував безкоштовне користування 7-ма вживаними літаками-мисливцями F-18. З-посеред цих кандидатів до НАТО тільки мадяри плянують закупити 30 літаків, але в чергу вже прилаштувалися різні виробники з цікавими пропозиціями: поряд американських "Локхід", "Мартін" та "Мек-Доннел Даглас" стоять европейські "Саб" і "Дассо" та росіяни з МіГ-29. Однак, про наміри зробити найбільші закупи озброєнь заявила Румунія, котра, як відомо, випала з першої групи запрошених до Північно-атлантійського оборонного союзу. Великі американські концерни з виробництва зброї зацікавлено придивляються до ринків у Середній та Східній Европі. Як написав недавно "Нью Йорк Таймс", нові члени НАТО змушені будуть протягом найближчих років зреорганізувати своє військове летунство коштом принаймні 10 блн. дол. Відомо також, що Адміністрація Президента Билла Клінтона наполягає на тому, щоб кандидати у члени НАТО закуповували зброю американського виробництва.

Між тим, справа поширення НАТО набирає обертів у Сенаті ЗСА. Приймаючи рішення про фінансування озброєнь, Сенат ухвалив поправку, якою Пентагон зобов'язано представити детальний звіт про кошти на поширення НАТО з вступом до нього Польщі, Чехії та Мадярщини. Прийнято також резолюцію, яка зобов'язує, щоб пропорційна участь ЗСА в бюджеті Північно-атлантійського оборонного союзу не збільшувалася, а якщо якась з країн-учасниць НАТО не платитиме вчасно внесків до згаданого бюджету, то ЗСА також повинні затриматися з вплатами.

Ця резолюція, щоправда, не надто в'яже руки Адміністрації Президента, хоча погляди Адміністрації і погляди Конґресу на справу поширення НАТО суттєво відрізняються між собою. Особливо в ділянці, котра стосується фінансових витрат на поширення цього оборонного союзу. Мабуть тільки тому, насамперед, нелегкою очікується ратифікація рішень НАТО про прийняття у нього згаданих нових членів. В усякому випадку, у сенатській групі, яка виступає проти прийняття до НАТО нових членів, є 26 сенаторів. 25 сенаторів ще не визначилися у своєму наставленні у цьому питанні, а 48 підтримують Адміністрацію Президента щодо ратифікації документу. Якщо врахувати, що для його узаконення потрібно щонайменше 67 голосів, то справа ратифікації виглядає достатньо складною і це дає певні підстави сподіватися непередбачуваного розвитку подій.

Євген Іванків

ЧИ НАМ ЦЕ НА КОРИСТЬ?

У чикагському українському католицькому часописі „Нова Зоря" з 25-го травня ц. р. подано звідомлення п. з. „Недільні Богослужіння у Домініканському соборі". Довідуємось, що 29-го березня ц. р. започатковано у колишньому Домініканському кляшторі у Львові Служби Божі для нашої української молоді та інтеліґенції. Першу Св. Літургію відслужив Владика Юліян Ґбур при співучасті трьох священиків. На цю Службу Божу зібралися діячі мирянського руху Львова: члени УМХ, Спілки ім. А. Шептицького, Клюбу греко-католицької інтеліґенції, Марійської Дружини, Світового Християнського Конгресу та інші. Після Літургії була доповідь Владики про мирянський рух, а закінчилася ця зустріч засіданням головної управи Світового Християнського Конгресу.

Чому костьол?

Кожний уважний читач напевно запитає себе, чому ці особливі Служби Божі для нашої української молоді та інтеліґенції відправляються в польському домініканському костьолі, в чужій нам церковній обстановці, в чужому архітектурному стилі, в латинсько-польській духовній атмосфері? Таж у Львові є так багато наших гарних, стилевих українських церков, чому ж тоді в чужому середовищі проводити духовно-релігійне виховання нашої молоді, що є майбутнім українського народу, нашої Церкви і держави?

На нашу думку, такі Служби Божі для молоді та інтеліґенції з відповідними релігійно-патріотичними проповідями повинні відбуватися в соборі св. Юра, де ще всюди бачимо сліди діяльности наших світлих Архипастирів Митрополита Андрея і Патріярха Йосифа, і ще неначе чуємо їхні глибокі науки та палкі заклики до вірности Богові, рідному українському народові і нашій рідній Церкві. Яскраво цей собор св. Юра зі своїм славним минулим, овіяний духом Божих Велетнів, освячений молитвами цілих поколінь — це найкращий виховник молоді та еліти нашого народу — його інтеліґенції. Різні, дійсні чи уявні, перешкоди, як брак часу чи місця, ніяк не оправдують перенесення духовного центру виховання молоді та поглиблювання релігійного світогляду нашої інтелектуальної верстви народу до польського домініканського кляштору.

Церква — це не тільки будинок, місце для молитов та Богослужб, але це в першій мірі духовне Таїнство, де люди єднаються з Богом і вже тут, на землі, стають учасниками небесного царства. Цей таїнственний характер Божого храму відчуваємо особливо у східньо-християнських церквах. Ми єднаємося також містично з нашими предками, що в цих храмах молилися, стаємо учасниками тих самих традицій, перебираємо від них ті самі релігійно-національні ідеали, творимо з ними одну велику навидиму духовну спільноту.

А в яку духовну спільноту включається наша молодь та інтелектуальна еліта в польському домініканському костьолі? Чи відчуває там близькість своїх патріотичних предків, чи може єднається містично з ворогами українського народу в монаших рясах, які прийшли в Україну як окупаційна сила польської держави, щоб крім фізичного поневолення ще й духовно нас поневолити. Домініканці та інші польські монахи та місіонери все діяли і далі діють нам на шкоду. Це доказує історія, а сучасність наглядно потверджує.

Як довідуємось з польської преси, сучасні домініканці в Києві дуже хотіли б видати українською мовою (може тепер вже й видали) книжку-пашквіль польського автора Богдана Цивінського п. з. „Випробуване вогнем", що появилася 1982 року в Папському інституті церковних студій у Римі. Без наукової об'єктивности, в дусі польського шовінізму очорнює цей автор УГКЦеркву та її провідників, а наші українські західні землі ще далі називає „Малопольщею". Ось на якій літературі бажають домініканці „перевиховати" наш народ.

Дивна афера

Ціла ця афера з тим домініканським „собором" у Львові є дуже дивною і незрозумілою та викликує оправдане занепокоєння. У журналі „Патріярхат" (червень 1997) у статті К. Чаваги „Отворімо двері Христові" знаходимо деякі інформації про цю справу. Написано ось що: „Досить згадати про недавні вакханалії в каплиці й Домініканському храмі, які дирекція Львівського Музею Історії Релігії здавала в оренду навіть забороненій в державі секті Муна. Після наполегливих протестів Клюбу греко-католицької інтеліґенції і позиції УГКЦ один з найвеличніших у місті храмів став оживати. Там передбачено створити молодіжний центр".

Чи справді ми повинні оточувати цей старий домініканський костьол та інші подібні об'єкти аж таки пієтизмом та пошаною, як якісь дорогоцінні наші історичні пам'ятники, чи навіть святощі? Як уже згадано, домініканці та інші римо-католицькі монахи прийшли в Україну не як наші приятелі, благовістителі Христової науки, але як ті євангельські „вовки в овечих шкурах", щоб, прикриваючись шляхетними ідеями християнства, зломати духовий хребет українського народу та запрягти його в чуже ярмо. Ситуація ніяк не змінилась сьогодні, тільки їхні методи стали більш підступними, законспірованими, розрахованими на нашу добродушність і наївність. Старі польські костьоли і кляштори в Україні є нічим іншим, тільки залишками і пригадками нашого політичного і церковно-релігійного поневолення і так треба їх трактувати. Тому і цей старий домініканський костьол у Львові можна було використати для інших благородних цілей, як наприклад, концертову чи викладову залю, але ніяк храм, місце Богослужб для нашої молоді та інтеліґенції. А назвати цей костьол ще й „Собором" (так як собор св. Софії в Києві, чи св. Юра у Львові), то це вже майже профанація наших славних історичних соборів.

Катедра в Перемишлі

У Перемишлі польські католики примусили нас перенести українську греко-католицьку катедру до латинського костьолу, щоби там польська духовна атмосфера відповідно ділала на нас. А у вільному Львові ми самі пхаємося до домініканського кляштору і ще тягнемо туди свою молодь... Це вже справді абсурд у найвищому ступені!

Всі ці небезпечні експерименти з польським домініканським кляштором у Львові доказують, як дуже мало ми скористали з науки історії, як мало стараємося наслідувати приклад життя і діяльности наших Світочів, Митрополита Андрея і Патріярха Йосифа. Як і давніше, так і тепер всякі спроби наближення до польської Римо-Католицької Церкви (навіть якщо вона називає себе „українською") є великою загрозою не тільки для нашої Церкви, але і державности. Будьмо добрими християнами, але також і розумними реалістами. Митрополит Андрей і Патріярх Йосиф всю свою увагу і зусилля спрямували на єднання з православними українцями. І ми також в такому дусі готуймося до святкувань 2000-річчя народження Ісуса Христа.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про штучне творення героїв

Чомусь у нашому народі сьогодні вкорінилося і стало виїнятково популярним слово „герой" і похідне від нього — „героїзм" у всіх відтінках та усіх потрібних і непотрібних нюансах.

Візьміть лише в руки першу-ліпшу українську газету, а там аж роїться від тих описів героїв, геройських вчинків чи відзначування річниць геройського життя або загибелі.

Розуміється, деякі із них, судячи за прізвищами, заслуговують на цей виїнятковий прикметник, але раз-у-раз тепер довідуємося із різних спогадів, розповідей чи статтей про нових т. зв. героїв, яких доволі пізно після їхньої смерти хтось із родини чи припадкових істориків визнав собі геройським, додаючи до усталеного життєпису декілька патріотичних деталів, забарвлених гучною патетикою.

А що у нашій спільноті в останніх шістьох роках є справжня пошесть на спогади й відзначування сили-силенної різних річниць геройських вчинків та дат народження і смерти визначних осіб, що їх зараховують до ареопагу героїв, то ми маємо нагоду часто констатувати і відкривати прогалини у нашому знанні історії останніх десятиріч і при тому дивуватися, які ми багаті на щораз зростаючу кількість небуденних одиниць.

Хто, однак, і як може безсторонньо і удокументовано ствердити, чи все це, що читаємо тепер, відповідає дійсно правді й чи так воно на ділі було, а не як підказує комусь фантазія або уява авторів таких дописів і спогадів?

Розуміється, дійсно достовірні можуть бути лише підтверджені документами зізнання очевидців чи архівні джерела, але ці неці, на жаль, щораз рідші, бо проміжок часу між життям і смертю так гарно описаних осіб рівняється такому самому періодові у житті їхніх одноліток, що могли б дати найбільше вірні потвердження, що правда, а що фантазія, а архіви, на жаль, ще досі не завжди можуть бути доступні і не завжди вони залишилися вцілілими і незнищеними. От і в цей спосіб цвіте у нас буйна фантазія, яка прикрашує часто доволі скромну дійсність, а з тим і сторінки історії.

Прикладів того можна назбирати у нас справді без кінця та міри. Ось читаємо спомини сина про покійного вже батька та про його ролю у передвоєнних і воєнних часах, про його переслідування та геройську поставу та опір, який він, показав, а тимчасом знаємо із автопсії, що він був відомим „угодовцем" і прихильником „єдиної і неділимої".

Ось дописує інший вельми драматично про мати-селянку одного із провідних членів УПА, в поетичному пориві піднімаючи її до рівня святих, а ми, тимчасом, ставимо собі питання: скількох тих святих матерів було у нас по всій Україні, лише про них не було кому писати, або просто родина не уважала, що роля матері була таким надзвичайним вчинком, що треба його драматизувати до цієї міри.

Знову в іншому часописі читаємо про страшні переслідування німцями одної із наших мистецьких груп, хоча добре знаємо та пригадуємо, що на ділі вони мали сприяння з німецької сторони та за їхньою поміччю дісталися на Захід.

Це тільки декілька останніх прикладів із нашої преси. Коли хочете знайти більше, візьміть в руки першу з краю газету зі Львова. Там аж рябіє від описів геройств, а вже зокрема тісно на шпальтах від повідомлень про відзначування героїв різними академіями, пропам'ятними таблицями і пам'ятниками на кожній площі та на кожному горбочку. Читаючи те, здається немов там живуть люди постійно від річниці до річниці, постійно на якесь свято. І тому може, як читаємо у „Високому Замку", немає в нікого часу дбати за щодень, бо сьогодення не видно за цими усіми доказами геройчного минулого. Тому довкруги пам'ятників героям заростає бур'ян і немає кому його виполоти, як звітує дописувач „Високого Замку" в статті під назвою „Невже й сумління заросло бур'янами?".

А може, вже час трохи менше шукати за новими героями та їх виносити на п'єдестали, а більше працювати на сьогодні, для добра і процвітання нашої України? Не допустім, щоб у сучасних умовах стало найвищим героїзмом не ми, а вижити на нашій вільній землі!

О-КА

Федір Погребенник,
Київ

„З останніх днів"

...Не могла відірвати очей від його фотографії. На розплівчастому сірому тлі, ніби у півмраці, невиразно проступало зболіле обличчя, повернене в профіль, кудись у вічність. Попросив зфотографувати себе саме в такій печальній позі. Знав, що це його останнє фото в житті.

Догоряв як свічка...

Ольга Кобилянська була вражена тієї трагедією, яка спіткала студента Краківської академії мистецтв, молодого художника Савина Абрисовського. Був родом із Старого Косова, села над річкою Рибниця. Маючи неповних 20 літ, він захворів на туберкульозу. Не було рятунку. Мужньо переносив свою приреченість. Не покидав пензля, тягнувся до нього, поки міг тримати в руках. А ще грав на фортепіяні власні композиції. Музика була його другим покликанням. Компонував мелодії, їх вводила в ноти його сестра Галя, яка усією душею переживала трагедію брата. Живучи якийсь час у Кобилянської в Чернівцях, розповіла їй про долю Савина, яка глибоко схвилювала її.

У тихі, сумні свої дні і ночі, тут, у Старому Косові, у батьківському старому будинку доживав Савин останні місяці й дні. Перед його очима вставала тяжка доля роду Абрисовських: семеро дітей вмерло молодими. Тепер прийшла його черга. А так хотілося жити, творити, допомогти сестрам Галі та Іванні вийти в люди. Звернувся з листом до Ольги Кобилянської, щоб взяла його сестру на виховання, допомогла їй пізнати широкий світ, ширший, ніж той, що вона мала в Старому Косові.

У турботах про сестру легше переносив свій смуток і біль, що підточували його серце.

...Нарешті прийшла відповідь з Чернівців... Так могла писати до приреченого на смерть юнака тільки дуже добра, милосердна людина. Ці листи урятували від забуття ім'я молодого мистця, зламаного на світанку життя. На той час письменниця не мала змоги це зробити, змушена була відмовити. Мучилася своєю відмовою, не знала, як про це написати Савинові: „...Я вагалась Вашій зболілій душі прикрість завдати...", з болем зізнавалась. Так хотіла зробити йому приємність, а не могла: жила в одній кімнатці, доглядала хвору матір... Коли настала глуха осінь 1899 року, писала Савинові до Старого Косова: „Не майте жалю до мене... Дякую Вам за довір'я, яке оказалисте мені, незнайомій, і за Вашу одвертість і щирість. Одне Вас прошу. Єсли Вас буде безсоннице мучити, а ставало б Вам легше, коли би-сте Ваші думки і чуття укладали на папір — так пишіть мені. Я Вам буду відповідати".

Багато разів читав слова письменниці, що гріли його зболілу душу, здавалося, повертали до життя.

„Пишіть мені". — Чув її слова. І він писав. У кінці листопада 1899 року, коли верхи Карпатських гір уже покрилися білою пеленою, надіслав їй другого листа і своє фото.

Вдивлялася в нього, думками линула до Старого Косова, де чекав на її відповідь приречений на смерть мистець і композитор Савин Абрисовський.

На білий папір лягали слова тихі і ласкаві: „У мене була раз фотографія німецького улюбленого мого поета Гайне, мальована його братом, коли він, поет, дуже хворий був... Ваша фотографія дуже живо нагадала мені Гайне. Дякую Вам за неї, я її буду шанувати... Добре, що не маєте жалю до мене. Я дуже боялась, що завдам Вашій зболілій душі болю. Її треба тепер у шовк завивати, а не гострими словами доторкатись. Я буду в маю до Яворова їхати, тоги відвідаю Вас..."

Читав ці сердечні рядки, і душа тремтіла від хвилювання, як кленовий лист на вітрі.

— Боже, чи є на світі сила, яка може заспокоїти мою зболілу душу, повернути надію на просвіток? Ой нема, мабуть, нема... Але я буду жити до останнього віддиху, не конати, а жити. Ось мольберт, він чекає мої руки...

Я буду малювати до останнього віддиху... Писатиму музику, що мучить мою душу, як плач сироти.

Читав далі.

„Се добре, що Ви музикою займаєтесь. Єсли Ви що в ноти уложите — не забудьте мені прислати... Я сама не граю з нот коректно тому, що вчилася мало восьмилітньою дівчинкою на фортепіяні, лише два місяці, але в мене є сильний слух. Кажу другому заграти, а потім із слуху буду сама грати... Думайте, я і рисувала колись. Сама, так ніхто не вчив, і я тепер дивуюсь, як я рисувала.

Тепер такі похмурі поважні дні — і Вам десь тяжко..."

Не міг далі читати. Стримувало віддих. Сидів одинокий біля столика, на якому горіла свічка...

— Ой тяжко, дорога Ольго! Ви своїм ніжним, жіночим серцем завжди відчуваєте, коли людині тяжко... Від Ваших добрих слів мені легше, панно Ольго.

„Усе те, що Ви мені пищете, я шаную і шанувати буду. Лише чи я справді можу потішити Вашу зранену душу? Се все, що я до Вас промовляю, таке слабоньке проти того, що Ви відчуваєте! Я не могла зараз відписати, а все мала Вас в душі такого, як на образі... мов зболілого Христа, сповненого у мряці терпіння.

Єсли Вас писання мучить, так не пишіть. У маю я до Вас приїду".

У маю я до Вас приїду...

Як він хотів дочекатися того травня! Хотів їй заграти свій вальс „З останніх днів", в який вклав всю душу, весь свій біль. Вона сидітиме на канапі, тиха й сумовита, а він гратиме, безмовно оповідатиме їй свою тугу...

Вальс „З останніх днів" написаний у розквіті його останньої весни, на порозі смерти.

З усіх сил прагнув дочекатися її приїзду.

Серед лютої зими, яка сковувала ледяним панциром Рибницю, закидала снігами гори, Савинові ввижався травень. Цвістимуть сади, дзвенітиме, збігаючи з гір, Рибниця, зеленітимуть полонини...

Дочекався цвітіння садів! А коли цвіт обпав, Савин покинув білий світ, що для нього став навіки темним... на двадцять шостому році життя.

Залишилися, як сумний спогад про підкошений талант, його картини, музичні твори, серед них — вальс „З останніх днів", прощальний...

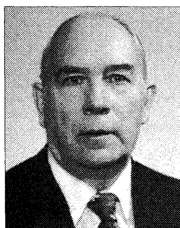
Перед очима Ольги довгі роки стояли його страдницьке обличчя, трагічна доля. Кобилянська приїжджала до Старого Косова, шукала тут творчого спокою: „Я лише тоді живу, як сяду до писання оповідання, до котрого взялась...", сповіщала у листі з Старого Косова від 10-го серпня 1910 року. У цьому „оповіданні" — повісті „Через кладку" — в образі Нестора письменниця увічнила і деякі моменти трагічної долі Савина Абрисовського.

...Затираються сліди великих людей на подвір'ї Абрисовських, де тепер школа, і де, на жаль, ніщо не нагадує, що тут були Іван Франко, Михайло Павлик, художник Іван Труш, Ольга Кобилянська і Леся Українка, де жив і помер молодий мистець Савин Абрисовський.

...У родинному альбомі Ольги Кобилянської є фото, на звороті якого тремтячою рукою зроблено напис: „Людині Ользі Кобилянській на спомин. Савин Абрисовський. 17 листопада 1899 року".

Евстахій Ленько — захисник української правди й чести

В Торонто, починаючи від 1991 року, появляється тижневик у польській мові п. н. „Ґазета", головним редактором якого є Збіґнєв Белз. Редакція має свої бюра з кореспондентами в Дітройті, Оттаві, Монтреалі і Ванкувері. Тижневик розміром звичайно на 56 сторінок є добре редаґований і має багато читачів. У кожному числі є дві сторінки п. н. „Україна", з повідомленнями пресових аґенцій, коментарями й опініями. Матеріял тих сторінок різноманітний і цікавий, в дусі взаємної добросусідської злагоди і співпраці з українцями. Цей тижневик на сторінці „Люди пишуть листи" поміщує, перестерігаючи демократичні принципи кодексу журналістики, різні, часом дуже довгі, листи, з поглядами читачів на різні переважно політичні і контроверсійні теми.

Евстахій Ленько

Часто сторінки цієї газети використовують горезвісні писаки, як Прус, Поліщук, співробітники Візенталя і колишні польські колоністи на західніх українських землях. Переважно їхні листи, чи радше дописи й коментарі, це безпідставні напади і брехня про визвольно-революційну боротьбу ОУН-УПА, дивізію „Галичина", на поодиноких осіб, в тому таких величних постатей як Митрополит А. Шептицький, чи незламний в'язень і мученик за християнську віру Патріярх Йосиф Сліпий. Деколи треба дивуватися, що ця популярна газета поміщує такі пасквілі, чим понижує свій журналістичний рівень.

У зв'язку з появою цих різних листів, заслуговує на особливе відзначення Евстахій Ленько, який уже від довгих років бореться з безпідставними нападами тих наклепників, захищаючи українську правду й честь. Він реаґує на появу майже кожного листа, висилаючи до редакції ділові й розумні відповіді, покликаючись на джерельні матеріяли і реальні факти. Як давній львів'янин і перекладач в штабі Еріха фон Манштайна, головнокомандуючого 11-ої німецької Армії, він знає багато деталей польської та німецької політики, а при тому використовує обширно свою бібліотеку та власну гідну подиву пам'ять. Треба висловити признання редакції, що вона майже всі його матеріяли поміщує на своїх сторінках. Це є доказом їхньої належної вартости. Майже всі численні копії тих дописів передані для збереження і студій для майбутніх дослідників історії до архівів Українсько-Канадського Дослідчо-Документаційного Центру і ... Студіюм у Торонто. Очевидно треба згадати коротко про автора тих листів.

Евстахій Ленько народився у Львові, син Якова і Розалії з роду Дрегер, німецького походження. Батько за польської окупації спершу працював судовим урядником. На вимогу голови суду, коли відмовився змінити свідоцтво про народження на римо-католика, звільнено його з праці. Родичі для прожитку родини заложили крамницю зі споживчими товарами при вул. Домбровського, недалеко Стрийського парку. Евстахій ходив до „Рідної Школи", а потім до філії Української Академічної Гімназії при вул. Рутовського, навчання в якій закінчив атестатом зрілости 25 травня 1937 року. Після закінчення гімназії два роки провів безчинно, бо пороблені заходи, щоб дістатися на Львівську ветеринарію, пройшли безуспішно, з уваги дискримінації абсольвентів українського походження і браку протекції.

З вибухом польсько-німецької війни в 1939 році його родичі, за першої більшовицької окупації перед загрозою вивезення на Сибір, скористали з нагоди приїзду до Львова німецької комісії, яка записувала ті родини, що були німецького походження, на виїзд до Німеччини. З переїздом туди члени родини одержали німецьке громадянство. На тій основі 14 вересня 1940 року Евстахія покликано на службу до німецької армії. Після відбуття рекрутського вишколу його призначено на перекладача до штабу 11-ої Армії. На службі перекладача в армії він щасливо перебув цілу війну, аж до її кінця і поранення під Ленінградом. Цей нещасливий випадок врятував йому життя. Користаючи з відпустки, оженився з Марією Маслюкевич, абітурієнткою гімназії Сестер Василіянок у Львові. На згадку з воєнної служби цікаво відзначити таку подію. В часі постою штабу 11-ої Армії в Асканії Новій, перед Перекопом на Україні, військова жандармерія арештувала одну групу членів похідної групи ОУН під проводом Бандери, провідником якої був його шкільний товариш з гімназії Роман Олійник (літ, псевдо Роман Рахманний), підозріваючи їх за англійських шпигунів. Всім загрожував розстріл, як було з іншою групою в Джанкой, але на інтервенцію Евстахія всіх членів групи звільнено на волю. Про свої воєнні переживання він написав спомин п. н. „На Крим і Ленінград". В манускрипті до друку книжки зібрано багато цінного матеріялу відносно різних областей України під час воєнного лихоліття. Книжка матиме велику вартість. З браку власних фондів автор очікує спонзора для друку.

Після звільнення з полону він закінчив два роки студій медицини на університеті в Гамбургу. До Канади прибув з родиною в 1949 році. Одержавши канадське громадянство, від 1956 до 1984 року аж од відходу на пенсію працював службовцем на пошті. Має двох дітей і двох внуків, якими дбайливо опікується.

Невтомному дописувачеві належиться признання й подяка за його копітку працю, враз із побажаннями витривалости й дальших успіхів в обороні української правди й чести.

Я. Пришляк.

„Галичанки" з Івано-Франківського

У різноманітності виконання творів на бандурі ми відчуваємо красу і чарівну силу її пісенного супроводу, мистецького хвилювання. Бандура і пісня, вони йдуть поруч — немов нерозлучні посестри. Слухаєш народну пісню, виконану на бандурі, і ніби читаєш її долю, немов бачиш тернистий шлях, який вона подолала.

Тут варто згадати відомого українського композитора Пилипа Козицького, який був закоханий ків свого життя. Багато її вихованок стали професійними музикантами. Ірина Бибик здобуває ще й вищу хорову освіту, навчаючись у клясі педагога Людмили Ульяновської в Державному Інституті Культури у м. Рівному.

Тріо „Галичанки" з великим успіхом виступають по цілій Україні. Зокрема в зрусифікованих містах України — Дніпропетровському, Артемівському, Донецькому, Евпаторії в Криму. Це слав-

Тріо „Галичанки": (зліва) — Наталя Дженджеруха, Оксана Шкредко, Ірина Бибик.

у нашому національному інструменті. А відомий музикант і педагог Володимир Кабачок створив цілу школу кобзарського мистецтва.

Сьогодні не одне тріо, а цілі ансамблі бандуристок несуть українську пісню в світ. Їх творче життя починається з пісні. Соковито, як лісове джерело, звучить пісня наших бандуристок. Шлях до цього є музичні школи, в яких вони навчались.

Ніхто не може заперечити, що бандура — це носій духових скарбів та національних гордощів наших предків. Сьогодні на Україні є досить багато популярних і улюблених тріо або квартетів. Учасниці тріо „Галичанки" працюють викладачами в Івано-Франківській дитячій музичній школі ч. 3. Всі вони випускниці Івано-Франківського училища ім. Д. Січинського. Зараз Наталка Дженджеруха здобуває вищу освіту в Прикарпатському університеті у талановитої викладачки-бандуристки Надії Брояко. Оксана Шкредко віддала у творчій праці в педагогічній ниві 20 ро-

не тріо приймає участь у всіх музичних подіях Івано-Франківського та сусідніх областей. В репертуарі „Галичанок" крім обробок народних пісень є твори сучасних українських композиторів, а також композиторів-клясиків. Вони вільно володіють творами Шопена, Бетовена і інших.

В Івано-Франківській дитячій музичній школі існує ансамбль бандуристок, якими керує І. Бибик. З задоволенням відвідують ансамбль бандуристок учениці старших кляс школи. Керівник підбирає цікавий репертуар народних пісень та твори сучасних композиторів: М. Лисенка, О. Герасименка, В. Сидоренка, О. Димитрова. І. Бибик всеціло віддається своїй праці, вкладає в свою роботу всю свою душу, всі знання, ввесь талант, навчаючи юних вихованок ансамблевого музикування.

І накінець слід згадати, що славне тріо „Галичанки" брало участь у різних фестивалях, здобуваючи ряд нагород.

Микола Чорний-Досінчук

Новий...

(Закінчення зі стор. 1)

В. Пустовойтенко є членом пропрезидентської Народно-Демократичної Партії, яку прозвали „партією влади", однак він майже ніколи не висловлювався на політичні теми. 16-го липня газета „День" написала, що він — людина без чіткого політичного становища і поглядів. Згідно з часописом, будучи колись посадником Дніпропетровського, В. Пустовойтенко наказав прибрати з центральної площі міста синьо-жовтий прапор, вивішений національ-демократичними силами. Однак через кілька місяців, коли Україна проголосила незалежність, він сам особисто підніс цей прапор над своєю установою.

Газета також пише, що В. Пустовойтенко свого часу дав наказ збудувати в Дніпропетровському пам'ятник Тарасові Шевченкові і одночасно виділив гроші на щоденне покладання квітів до пам'ятника Ленінові.

Голова об'єднання „Рух за народ, за Україну" Вячеслав Чорновіл, коментуючи призначення В. Пустовойтенка як першого партійного прем'єра, назвав це „цікавим експериментом". Верховна Рада „узаконила безпрецендентне явище в Европі", сказав він, бо новий голова Уряду не має жодної опори в парляменті. Всього три відсотки депутатів належать до НДП.

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ Організації Об'єднаних Націй у вівторок, 15-го липня, вже третій раз впродовж останніх чотирьох місяців прийняла резолюцію, в котрій гостро засуджує Ізраїль за дальшу розбудову мешканевих приміщень для переселенців на оспорюваних територіях. У резолюції також вимагається ідентифікації Ізраїлем речей і плодів з тих околиць з наміром їхнього бойкотування. Пропозицію прийнято голосами 131 до 3 з 14 здержаними голосами. Тільки Мікронезія голосувала з Ізраїлем і Америкою проти тієї резолюції.

Місяць...

(Закінчення зі стор. 1)

лікарні і всі лікарі платили собі самі кошти цієї подорожі. Я перебував там цілий місяць, а інші два тижні.

— Справді можна подивляти цю відданість своїй професії та бажанні допомогти хворим.

— Ви бачили тепер на фільмі ті черги, що стояли на сходах клініки?

Такі черги чекали вже від 5-ої ранку, хоча вже від березня можна було записуватися на можливість лікарської консультації. Розуміється не всіх можна було переглянути та не всім допомогти. Я перебував цілий місяць та повні дні приймав пацієнтів, але це все замало.

— Чи мали ви співпрацю місцевих лікарів та місцевого урядового апарату?

— За виїмком деяких проблем із митним урядом з приводу наших численних медичних баґажів, що ми їх везли — все ішло дуже гарно. Як ви бачили зі світлин та фільму, ми зустрічалися з посадником Івано-Франківського із місцевими лікарями, зокрема мали повну співпрацю керівника очної клініки д-р Оксани Кіндрат, пережили різні урочисті моменти, як ось коли моїм іменем перезвали тепер цю клініку і як дякували нам молоденькі пацієнти, як сестри Буряк, чи 10-літній хлопчина, що гарною англійською мовою дякував за операцію, яка привернула його зір до кращого.

вання для очних операцій на ціну понад мільйона долярів, але це все ще мало. Але знову ми побачили пацієнтів, що потребують дуже складних операцій та лікування, які можливі лише у клініці, де працюю в Сан Дієґо, а до того треба грошей і ще раз грошей. Ось ми оглядали 6 і пів-річну дівчинку Наталку, яка має спарене одне око вапном і треба складної операції та перебування тут принаймні чотири місяці. Це великий кошт, а чи буде можливість знайти на це фонди? Я стараюся що можу зробити, багато допомагає Каліфорнійська Асоціяція Допомоги Україні, старається постійно Товариство Допомоги Сиротам під проводом Марії Йовик і Українсько-Американські Ветерани, але все це замало, а потреба велика. Бачите скільки дітей вдалоея нам вилікувати, це ж просто кілька, а хворих з очними проблемами сотки.

Д-р В. Селезінка відпочивав в домі М. Йовик перед дальшим етапом повороту домів до Каліфорнії і це дало нам можливість вперше впізнати цього виїмкового лікаря особисто. Слухаємо його розповідей з поди-

Д-р В. Селезінка з іншими лікарями та чотирма дівчатками-сестрами Буряк, яких він вилікував.

— Уявляю, що ви пережили поруч з важкою лікарською працею багато дуже гарних та зворушливих моментів.

— Безперечно. Однак ціла ця наша праця — це крапля в морі. Ми вже досі передали туди вивіновом і глибокою вдячністю, що маємо таких лікарів та таких українців, які без гучної пропаганди та патетичних кличів дають Україні таку велику і потрібну поміч та ще й вміють до того притягнути чужинців.

ЗСА...

(Закінчення зі стор. 1)

вих роках допомоги для інших держав на загальну суму 13.2 блн. дол., з яких 800 млн дол. призначені для колишніх совєтських республік.

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу від нас нашої найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ та БАБЦІ

СВ. П.

МАРІЇ БАРАГУРИ

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ
22-го липня ц.р. в українських католицьких церквах

св. Покрова Божої Матері в Озон Парку, Н.Й. о год. 9-ій ранку;
Покрова Пресвятої Богородиці в Апопці, Фла., о год. 10-ій ранку.

Просимо всю родину та приятелів злучитися з нами у молитвах.

чоловік ВОЛОДИМИР БАРАГУРА
з доньками, зятем і внуками.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК.
З глибоким жалем сповіщаємо, що 20-го червня 1997 р. відійшов у вічність

СЛ. П.

ЮРІЙ ЦИБРІВСЬКИЙ

концертовий пяніст і музичний педагог.

Дорогій родині складаємо щиросердечні співчуття.

ПРЕЗИДІЯ УМІ

Вона відійшла у вічність...

З волі Всевишнього, прийнявши Святі Тайни, 19-го травня 1997 року у шпиталі Сейнт Джозеф в Торонто відійшла у вічність наша найдорожча дружина, мама, бабуся св. п. Ліна Дідюк з дому Ваврик. Св. п. Л. Ваврик народилася 1-го червня 1908 року у Львові у національно свідомій і релігійній родині. Закінчила Гімназію Сестер Василіянок у Львові, там брала активну участь в організації Пласт та інших церковних і світських організаціях. Закінчивши навчання, покійна не змогла працювати, бо польська окупаційна влада не допускала свідомих українців до праці в школі, а змінна совєтська переслідувала родину. Арештований її брат загинув на Сибірі за співпрацю з УПА.

У глибокому смутку залишила чоловіка Василя, сина Богдана з дружиною Анею і внучкою Танею, сина Ярослава, сестрінку Ірину Коморовську з чоловіком Андрієм, дітьми і внуками та дальшу родину в Україні, Канаді й ЗСА.

св. п. Л. Дідюк
(фото з молодих літ)

Заупокійна Панахида була відправлена 21-го травня ц.р. в місцевому похоронному заведенні при чисельній участі рідних і приятелів. Велика кімната, в якій спочивала покійна, була заповнена багатьма букетами квітів, її портретом та листівками співчуття для родини з Америки, Канади і України. Похоронні відправи розпочалися 22-го травня в похоронному заведенні, а продовжувались Парастасом і Службою Божою в церкві св. Димитрія, яку відправляли отці Тарас Лозинський, Петро Бабій і Іван Ситник. До відправи дуже гарно співав дитячий хор середньої католицької школи, де учителює син покійної Ярослав. Під час Служби Божої і проповіді о. Т. Лозинського, яку він закінчив прощальним листом внучки Тані: „Бабусю, прощай, хоч ще тому кілька днів, тримаючи твою руку, я ніколи не думала, що так скоро все станеться. Ти ще так добре виглядала, я думала, що зближається 1-го червня, день твоїх уродин, як тебе найкраще привітати? А тепер, вже 1-го червня і ніколи більше, бабусю, ми не побачимось. О, як мені тяжко, як гірко! Бабусю, але прошу тебе зроби мені приємність, привітай мого вуйка і діда, що є в тому місці, куди і ти відходиш. Спи спокійно, бабусю, не журись Богданом, Славком, Анею, дідом і мною. Ми разом будемо переживати твій від нас відхід. Я тебе, бабусю, все любила і буде мені тебе бракувати і ніколи тебе не забуду!"

До Служби Божої і Панахиди дуже гарно співав згадуваний шкільний хор, а всі його члени приступили до Св. Причастя. Послідне є цілування, кінчаються відправи, шість друзів Богдана і Ярослава виносять труну і похоронний похід направляється до місця вічного відпочинку-цвинтаря.

Св. пам'яті Л. Дідюк була похована в родинному гробівці на Українському цвинтарі св. Володимира в Оквиллі. Ще молитва, лунає останнє „Христос Воскрес", запечатується гріб, сиплеться грудка землі української, канадські рожі, які змочуються сльозами прощання родини, а канадський буйний весняний вітер через гори, моря і океани поніс сумну вістку в далеку Україну, а зупинившись у Львові, повідомить всіх, що св. п. Ліна відійшла від нас у вічність, у новий кращий світ. Хай вічною буде її пам'ять!

На нев'янучий вінок пам'яті про покійну родина просить складати пожертви на „Поміч Україні" (Допомога дітям Чорнобиля) у Суспільній Службі, Службі Українців Канади в Торонто.

Опечалена родина складає найщирішу подяку священикам церкви св. Димитрія — отцям Тарасові Лозинському, Петрові Бабійові і Іванові Ситникові за відслуження похоронних відправ, хорові середньої школи за чудовий спів, труноносцям за труд, приятелям за чудові квіти, пожертви, всім учасникам похоронів за участь, яким над могилою щиро дякував син Ярослав, запросивши присутніх на родинну тризну. Щира подяка також чисельним людям доброї волі, друзям, приятелям і знайомим за щирі співчуття, переслані листовно, телефонічно та телеграфічно. Хай Всевишній стократно нагородить їх своїми ласками!

Служба Божа у 40-ий день від смерти св. пам'яті Ліни Дідюк буде відслужена в понеділок, 1-го липня 1997 року, о год. 8-ій вранці у церкві св. Миколая, а в Україні — в Тернополі і Львові.

У пам'ять покійної родина склала 50 дол, на пресфонд „Свободи".